

Ser sobiranista avui dia

«Un moviment és sobiranista en la mesura que és capaç de demostrar que l'emancipació nacional es tradueix en la millora de les condicions de vida de la gent»

En els darrers anys, els anhels de llibertat dels catalans i les catalanes han acabat topant amb un PP que no té cap altre projecte polític que no passi pels tribunals i cap altra resposta que no sigui la de la involució democràtica a Catalunya i Espanya. I també s'ha fet evident que no és mitjançant el simbolisme que podrem resistir millor i avançar cap un debat constituent més que necessari. Tampoc ho serà encara més aïllats, sinó en la mesura que siguem capaços de construir aliances internacionals i a l'Estat

Per això, qualsevol decisió que prenguem d'ara endavant hauria de bandejar els cops d'efecte i centrar-se a generar horitzons d'il·lusió i esperança reals. En un moment de regressió de drets nacionals i socials, qualsevol passa que fem ens hauria de deixar en una situació digna per avançar cap a una legislatura on treballem per una sobirania real.

Però què implica ser sobiranista avui dia?

Sóc sobiranista perquè vull un país on valgui la pena viure, un país del qual sentir-nos orgullosos/es. Quan m'imagino aquest país, me l'imagino al servei de la gent i no desposseint la gent. Me l'imagino protegint la gent i no fent-la més vulnerable. Però perquè això succeeixi cal un debat profund sobre què vol dir sobirania i si aquesta es vol lligar, efectivament, a la llibertat en l'accepció més àmplia del terme.

Diu Mélenchon que "la pàtria és un bé comú", perquè és en aquests béns comuns que es construeix la sobirania d'un poble. El bé comú del qual parla Mélenchon es tradueix en coses molt concretes a casa nostra: plantar-nos davant de multinacionals que s'omplen les butxaques amb l'aigua (és el cas d'Agbar, per exemple) o l'energia (el cas del cas Castor), o l'habitatge (els fons voltors, els bancs) fins ara amb el vistiplau de certs partits que s'han omplert la boca de defensar Catalunya, però que després han defensat mantenir els lligams amb les elits econòmiques on els interessos nacionals queden supeditats als dels mercats.

Com millor es defensa un país no és externalitzant-lo o entregant-lo a mans privades. Això només ha fet que serveis públics com l'escola i la sanitat caminin cap a una privatització sense comparació a la resta de l'Estat. És això ser sobiranista? No era caminar cap a una major llibertat?

Un moviment és sobiranista en la mesura que és capaç de demostrar que l'emancipació nacional es tradueix en la millora de les condicions de vida de la gent. Aquest és el repte que tenim per endavant si volem arrossegar grans majories socials i polítiques que facin Catalunya més forta.